



Krzysztof Wętkowski
BISKUP WŁOCŁAWSKI

L.dz. 274/2023

List pasterski Biskupa Włocławskiego na Wielki Post 2023 roku

Drodzy Siostry i Bracia w wierze!

W Środę Popielcową rozpoczęliśmy Wielki Post, czas łaski, w którym chcemy podjąć refleksję nad własnym życiem, odnowić się duchowo i umocnić naszą relację z Panem Bogiem. Obrzęd posypania naszych głów popiołem i wypowiedane słowa: „nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię” lub „prochem jesteś i w proch się obrócisz”, przypominają o kruchości i przemijalności naszego życia na ziemi oraz wskazują wartości, na których należy budować naszą doczesność, by nie bać się śmierci: nawrócenie i wiara w Ewangelię. Zadanie to wymaga nie tylko samozaparcia i duchowej dyscypliny, ale przede wszystkim otwarcia się na Jezusa i Jego łaskę. A doświadczamy jej nieustannie, zarówno w życiu codziennym, jak i w całej historii zbawienia, której kluczowymi momentami są: stworzenie, wcielenie i odkupienie.

Związek między tymi momentami ukazuje nam dzisiejsza liturgia słowa. W pierwszym czytaniu jesteśmy świadkami stworzenia człowieka, którego Bóg umieszcza w ogrodzie Eden. Tam człowiek mógł cieszyć się bliskością i towarzystwem Stwórcy. Bóg, stwarzając człowieka na swój obraz i podobieństwo, obdarzył go wielkim darem: wolnością. Było to nie tylko przejawem Bożej dobroci, ale także zaufania względem człowieka i zaproszenia go do wyboru drogi miłości. Nawiązanie relacji z Bogiem nie może być wynikiem przymusu, ale powinno wynikać z wolnej woli człowieka. Jednak złe wykorzystanie wolności przez pierwszych ludzi w raju, znalazło swój finał w grzechu pierworodnym. Czyn ten spowodował zerwanie komunii z Bogiem, a w konsekwencji utratę radości przebywania w raju.

Znamię tego czynu dziedziczą wszyscy ludzie, jako potomkowie Adama i Ewy.

Bóg jednak nie pozostawił człowieka samemu sobie, ale posłał na świat Swojego Syna, który stał się Człowiekiem, a przez swoją mękę, śmierć i zmartwychwstanie przywrócił nam godność dziecka Bożego. Tę prawdę przypomina dziś św. Paweł: „A zatem, jak przestępstwo jednego spowodowało na wszystkich ludzi wyrok potępiający, tak czyn sprawiedliwy Jednego sprowadza na wszystkich ludzi usprawiedliwienie dające życie” (Rz 5,18).

Tym sprawiedliwym czynem Jednego jest ostateczne zwycięstwo Jezusa nad śmiercią, piekłem i szatanem, które dokonało się podczas wydarzeń paschalnych. Ale już w dzisiejszej Ewangelii Pan Jezus stacza pierwszy zwycięski bój ze złym duchem. Ma to miejsce przed rozpoczęciem publicznej działalności, co można też rozumieć jako ukazanie celu wcielenia Syna Bożego: „Ja się na to narodziłem i na to przyszedłem na świat, aby dać świadectwo prawdzie” (J 18,37), czyli pokonać śmierć, grzech i szatana, który jest „ojcem kłamstwa”. Trzy pokusy, którymi diabeł próbował zwieść Zbawiciela, były atakiem na całą ludzką naturę, na wszystkie sfery i pragnienia człowieka: chęć posiadania i konsumpcji, pycha, gdzie Bóg zostaje zredukowany do roli sługi człowieka, oraz pragnienie panowania nad światem. Kuszenie Jezusa przez szatana ukazuje nam, że nasze życie jest również nieustannym zmaganiem z pokusą. Obraz walki Jezusa ze złym duchem skłania nas do uświadomienia sobie działania złego w naszym życiu oraz do nieustannej potrzeby czuwania nad sobą. Pan Jezus pokonując szatana pokazuje nam, że pokusom da się oprzeć i uczy, jak należy to czynić. Przede wszystkim nie można wchodzić w dialog z szatanem, jak uczynili to pierwsi ludzie w raju i przegrali, ale stanowczo, z pomocą Bożej łaski, odrzucać wszelkie pokusy.

Szatan kusił Jezusa na pustyni. Pustynia, obok znaczenia geograficznego, może mieć także wymiar duchowy. Od strony negatywnej rozumiemy ją jako wewnętrzną pustkę, poczucie zwątpienia, opuszczenia i zagubienia. W tę rzeczywistość i przestrzeń chce wejść Jezus Chrystus, by wypełnić ją swoją obecnością i pokazać, że z Nim wszystko jest możliwe.

Szczególnej obecności i bliskości Pana Boga doświadczamy w Kościele, wspólnocie będącej w Chrystusie niejako sakramentem, czyli znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem i jedności całego rodzaju ludzkiego (por. KK 1). Tę prawdę rozważamy w obecnym roku duszpasterskim, przeżywanym pod hasłem: „Wierzę w Kościół

Chrystusowy". Słowa te przypominają nam, że Kościół nie jest ludzką inicjatywą, ale wspólnotą zbudowaną „na fundamencie apostołów i proroków, gdzie kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus” (Ef 2,20). Echo tego stwierdzenia znajdujemy także w wypowiedziach Katechizmu Kościoła Katolickiego, w którym czytamy: „Kościół jest Ciałem, którego Chrystus jest Głową: Kościół żyje dzięki Niemu, w Nim i dla Niego; Chrystus żyje z Kościołem i w Kościele” (KKK 807).

Rozpoczynając Wielki Post uczynmy rachunek sumienia z naszej miłości i troski o Kościół, który jest święty obecnością w nim Jezusa, przepelniony Bożą łaską, rozlewana w sercach wiernych przez Ducha Świętego, a zarazem grzeszny naszą, ludzką, słabością i niedoskonałością. Dlatego odpowiedzmy w swoim sercu na pytania: Czy modłę się za Kościół i o świętość tych, którym Bóg powierzył pieczę nad swoim ludem? Czy proszę Jezusa o nowe, święte powołania do służby kapłańskiej? Czy moim życiem świadczę o świętości Kościoła, czy może przyczyniam się do jego grzeszności? Czy stoję w obronie Kościoła w świadomości, że jestem jego częścią? Aby zająć taką postawę, potrzebna jest nam pomoc Pana Boga. Jego mocą możemy uczynić wiele dobra. Otwórzmy dla Niego nasze serce.

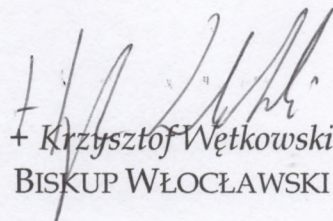
Wielką szansą ku temu będzie rozpoczynające się za dwa miesiące Nawiedzenie Matki Bożej w naszej Diecezji. Maryja, którą 22 kwietnia uroczystie powitamy w Zduńskiej Woli, w obecności biskupów, prezbiterów i wiernych naszej diecezji, przybędzie do nas w znaku Ikony Jasnogórskiej. Na tej Ikonie ukazana jest jako *Hodegetria*, czyli Ta, która wskazuje na Jezusa. „Przez Matkę do Syna”. Te słowa, towarzyszą nam podczas nowenny przygotowującej do spotkania z Matką. One będą rozbrzmiewać także w czasie nawiedzenia, aby ukazać nam właściwy kierunek i cel życia. Patrząc na Maryję, naśladowując Jej wiarę i całkowite poddanie się woli Bożej, dochodzimy do Chrystusa, który jest źródłem i celem naszych dążeń i pragnień. I właśnie to jest najważniejsza lekcja, jaką chce nam dać Maryja. Ona przyjdzie do nas, do naszej codzienności, aby nauczyć nas pokory wobec Boga; pokory, która daje moc do przyjęcia codziennego krzyża oraz pełnienia Woli Bożej. Ponadto Maryja uczy nas, abyśmy w naszej codzienności byli znakiem Bożej miłości; abyśmy tak jak Ona wskazywali na Jezusa i prowadzili do Niego wszystkich, których spotykamy na drogach naszego życia. Współczesny świat potrzebuje przede wszystkim świadków wiary, którzy pociągają do Boga przykładem życia, a nie tylko słowem. Maryja jest dla nas wzorem wiary i posłuszeństwa Bogu. Niewiele mówiąc, zachowywała

wszystkie sprawy w swoim sercu, rozważała je i pozostawała wierna powołaniu którym ją Bóg obdarzył. Uczmy się od Maryi takiej właśnie postawy: bezgranicznego zawierzenia Bogu, dziecięcego zaufania Ojcu i uważnego zasłuchania w słowa Syna.

Nawiedzenie Maryi przeżywać będziemy razem z jubileuszem 900-lecia naszej Diecezji. Jubileusz już w Starym Testamencie był wyjątkowym czasem: pełnym radości, pokoju, przebaczenia i pojednania. Dołączmy zatem wszelkich starań, abyśmy wszyscy jak najlepiej przygotowali się i przeżyli te niepowtarzalne wydarzenia. Niech pomogą nam w tym wielkopostne rekolekcje, szczerą, dobrze przygotowaną spowiedź, nabożeństwa pasyjne: Droga Krzyżowa i Gorzkie Żale, oraz głęboka osobista modlitwa. Niech nie zabraknie też konkretnych gestów miłosierdzia oraz wzajemnego przebaczenia i pojednania. Pozwólmy, aby Jezus zamieszkał w naszych sercach i w naszych rodzinach. Niech On przemienia pustynię naszej codzienności w piękny ogród Bożych łask.

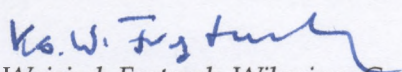
Na takie przeżywanie Wielkiego Postu oraz przygotowanie do Nawiedzenia Matki Bożej i Jubileuszu 900-lecia Diecezji Włocławskiej z serca wszystkim błogosławię.




+ Krzysztof Wętkowski
BISKUP WŁOCŁAWSKI

List należy odczytać w ramach homilii podczas wszystkich Mszy św. w Pierwszą Niedzielę Wielkiego Postu, 26 lutego 2023 r.




Ks. Wojciech Frątczak, Wikariusz Generalny